

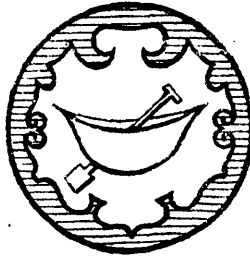
DZIENNIK

ZARZĄDU

Redakcja i administracja
ul. Pomorska 18.

Administracja czynna od godz. 9—12 w p.
Redakcja od godz. 2—3 po południu.

Prenumerata: Kwartalnie . Mk. 1600.—
Miesięcznie . „ 400.—

M. ŁODZI

Ogłoszenie: Wiersz nonparelowy (cztery szpalty na stronie) Mk. 100.—Przed tekstem Mk. 300.— za wiersz (dwie szpalty na stronie). Drobne 50 marek za wyraz. Najmniejsze ogłoszenie mk. 500. —

Cena egzemplarza 100 Marek

Nr 50. (166.)

Łódź, wtorek 5 grudnia 1922 r.

Rok IV.

Od administracji.

Wobec znacznego wzrostu kosztów wydawnictwa cena prenumeraty „Dziennika Zarządu m. Łodzi” za kwartał bieżący podwyższona została do Mk. 1600.—

Prenumerata miesięczna wynosi Mk. 400.—.

Cena egzemplarza pojedynczego wynosi Mk. 100.—.

Stawki opłat za ogłoszenia są następujące: za wiersz nonparelowy (4 szpalty na stronie) Mk. 100.—, przed tekstem (na stronie 2 szpalty) Mk. 300.—, drobne za wyraz Mk. 50.—, najmniejsze ogłoszenie Mk. 500.—.

Dr. QUERTON

Profesor Wolnej Wszechnicy w Brukseli.

Organizacja kontroli rozwoju dziecka.

(Referat wygłoszony na pierwszym Międzynarodowym Kongresie Miast w roku 1918 w Gandawie).

Zanim się dziecko zdoła przystosować do warunków życia społecznego, musi osiągnąć pewien rozwój względny, zależny nadewszystko od różnorodności zjawisk tego środowiska, w którym się znajduje.

Dwa rodzaje czynników mogą przystosowanie się społeczne dziecka utrudniać.

Podłożem jednych jest dziedziczność; mogą one spowodować u dziecka więcej lub mniej niebezpieczne powikłania, powstrzymujące w pewnej mierze jego rozwój. Badanie tych czynników stanowi przedmiot istotny eugenizmu.

Drugie zależą od warunków, w jakich dokonywa się rozwój dziecka, od jego środowiska społecznego i moralnego, które może czasem wytworzyć nieustannie rosnące przeszkody, a zarazem daje pole do osiągania coraz bardziej różnorodnych sprawności. Celem wychowania jest właśnie urzeczywistnienie jaknajkorzystniejszych warunków środowiska i ewolucji psychicznej dziecka.

Osiągnięcie zaś normalnej dziedziczności i stworzenie zarazem odpowiedniej atmosfery wychowawczej stanowi dziedzinę nauki, którą możemy nazwać **podotechniką** (pédotechnie).

Z pomiędzy wszystkich okoliczności, sprzyjających rozwojowi dziecka, przyjęto stawiać na pierwszym miejscu nabycie pewnego minimum wykształcenia. Prawo dziecka do swego minimum staje się w społeczeństwie coraz lepiej pojmowane i nie jest dziś zbyt odległą chwilą, gdy prawo to we wszystkich krajach uświęcone zostanie przez ustawę.

Lecz najlepsza ustawa pozostanie bezowocną, jeżeli się surowo nie będzie przestrzegać jej zastosowania. Dla potwierdzenia tych słów dość sprawdzić rezultaty otrzymane w krajach, gdzie nauczanie od dawna jest obowiązkowe, ale gdzie brak jakiegokolwiek organizacji, systematycznie kontrolującej rozwój dziecka.

Ocena wartości odebranego wykształcenia może być powzięta jedynie na podstawie stwierdzonego rozwoju dziecka przed, podczas i po wprowadzeniu pewnego systemu wychowawczego.

Projekt ustawy o przymusowym nauczaniu winien nad dziećmi w wieku szkolnym rozciągnąć kontrolę, przeznaczoną do określenia ich rozwoju i sprecyzowania warunków, w jakich nauka najlepiej się odbywa. Kontrola musi się powtarzać tak często, jak tylko będzie potrzeba dla stwierdzenia wartości warunków i sposobów pracy, a w szczególności musi być dokonana w końcu okresu nauczania, w chwili, gdy dziecko osiąga owo minimum wykształcenia, konieczne dla przystosowania się do życia społecznego.

Pierwszą korzyścią bezpośrednią, płynącą z tego nadzoru, będzie **zaprowadzenie specjalnych szkół dla dzieci niedorozwiniętych, które nie mogą korzystać z normalnego nauczania.**

Po stwierdzeniu chwili, w której dziecko osiąga minimum wykształcenia, potrzebne dla uwolnienia od przymusu szkolnego, możnaby w sposób należyty oznaczyć definitywnie koniec obowiązkowego okresu nauki.

Tylko systematycznie prowadzona kontrola zdolna jest urzeczywistnić cel przymusu szkolnego, jeżeli stopniowo wyznaczać będzie najdogodniejsze warunki organizacji powszechnego nauczania, które dziecku zapewnią możliwie pełny rozwój charakteru i zdolności.

Dobrodziejstwa kontroli udziałą się też niezawodnie dzieciom w wieku przedszkolnym. **Systematyczne stwierdzanie nieprawidłowości oraz ich następstw spowoduje potrzebę doszukiwania się przyczyn, a tego rodzaju rozszerzenie kontroli musi doprowadzić do zapewnienia dziecku normalnego rozwoju zarówno w okresie przedszkolnym, jak i podczas nauki.**

W Belgii poparta przez władze inicjatywa prywatna urzeczywistniła już częściowo kontrolę rozwoju niemowląt. Poza tem większe miasta belgijskie wprowadziły stałe oględziny uczniów. Dodajmy, że pewne kategorie robotników podlegają obowiązkowej kontroli lekarskiej i że lekarze do tej kontroli wyznaczeni zgłosili na ostatnim zjeździe poświęconym chorobom zawodowym, referat uzasadniający konieczność wprowadzenia świadectwa zdatności (certificat d'aptitudes) przy przyjmowaniu dziecka do pracy.

W innych krajach prawo wdaje się daleko kategoryczniej w sprawy kontroli dziecka. W szczególności ustawa angielska o opiece nad dzieckiem, równie jak francuska „ustawa Roussel'a”, stworzą obowiązkową kontrolę dzieci oddanych do wykarmienia (pour tous les enfants placés en nourrice).

Obowiązuje również zgłoszenie każdego wypadku oddania dziecka do wykarmienia. Nadto ustawa szkolna angielska przewiduje obowiązkowe oględziny dzieci uczęszczających do szkół. Warto będzie przypomnieć, że

zarządzenia te zostały powzięte na skutek ankiety o zwyrodnieniu rasy, przeprowadzonej przed paru laty w Anglii. Można utrzymywać, że sprawa ochrony rozwoju dziecka staje się we wszystkich krajach jednym z problemów dominujących i znaczenie jej rośnie wraz ze zmniejszeniem się liczby urodzeń we wszystkich warstwach ludności.

Musimy wyrazić życzenie, by każda ustawa o powszechnem nauczaniu uwzględniała potrzebę badania uczniów, które to badanie, miejmy nadzieję, rozszerzyła się na wszystkie stopnie rozwoju dziecka, a zatem przyczyni się znakomicie do ochrony wieku dziecięcego od niezdolnego ciężaru wad dziedzicznych lub nabytych, których doniosłość dla społeczeństwa ujawnia się w zatrważająco często spotykanej u dzieci zbrodniczości.

Zaznaczyliśmy na początku, że czynniki, które pociągają za sobą nieprawidłowości rozwojowe, zależą bądź to od dziedziczności, bądź też od wartości wychowawczej środowiska w którym się dziecko znajduje.

Nie trudno byłoby dowieść, że systematyczna obserwacja dziecka w wielu wypadkach pozwoli wykazać absolutną lub względną niewystarczalność zdolności rozrodczych rodziców. Niewystarczalność ta jest wynikiem bądź to choroby lub wady dziedzicznej, bądź też pewnych okoliczności, które naruszyły równowagę fizjologiczną rodziców i spowodowały mniej lub więcej doniosłe powikłania w organizmie dziecka.

Wieleż to razy lekarz staje bezradnie wobec noworodka fatalnie obciążonego chorobą lub zwyrodnieniem, będącym najczęściej skutkiem gruźlicy, kiły, alkoholizmu lub nędzy fizjologicznej życiodawców. Wieleż to razy wzywają lekarza młodzi rodzice bez żadnego wykształcenia eugenicznego, których zatrwożyły nieprawidłowości w rozwoju pierwszego dziecka.

Dzięki systematycznej kontroli rozwoju staje się nieraz możliwym stwierdzenie niebezpieczeństwa dziedziczności, a zatem i uprzedzenie skutków za pomocą wstrzymania dalszych narodzin, od chwili, gdy degeneracja została zauważona.

Kontrola ta zresztą ułatwi rozpowszechnienie podstawowych pojęć eugenicznych, których znajomość zapobiegnie w pewnej mierze skutkom stałej lub chwilowej niemocy płciowej rodziców.

Walka z dziedzicznością błędów organicznych najoczywściej jeszcze wydaje się dziś urojeniem. Niewątpliwie jednak dzięki rozpowszechnieniu metodycznej obserwacji dziecka będziemy mogli dojść do powzięcia zarządzeń, które społeczeństwu zapewnią selekcję normalną i zbliżenie się do ideału Jaltón'a.

Lecz nieprawidłowości rozwoju dziecka są też nieraz następstwem nieumiejętności wychowawczej rodziców. I jeżeli to prawda, że trudno narazie dojrzeć możliwość systematycznego zwalczania degeneracji dziedzicznej, to przecież walka z anomaljami powstałymi w czasie rozwoju dziecka, których przyczyną są braki wychowania, wydaje się nam, stosunkowo łatwą i skuteczną.

Już śmiertelność noworodków, spowodowana w szczególności błędami karmienia, uległa znacznemu zmniejszeniu dzięki metodycznej kontroli, przeprowadzonej przy oględzinach lekarskich niemowląt.

Już kontrola uczniów, tam gdzie poważnie ją urzeczywistniono, pozwoliła nieraz zapobiec skutkom systemu szkolnego, niedostosowanego do potrzeb dziecka.

Lecz czynności te ograniczone są narazie do małej liczby dzieci i do części tylko ich okresu rozwojowego.

Dla zapewnienia wszystkim dzieciom odpowiedniego środowiska wychowawczego, czy to w rodzinie, czy też w szkole lub pracowni, wydaje się nieodzownem rozpowszechnienie stałej kontroli perjodycznej.

Jest to rzecz tem potrzebniejsza, że w miarę postępu cywilizacji środowisko społeczne staje się coraz bardziej złożone, a jednocześnie zmienia się i komplikuje środowisko materialne i warunki bytu codziennego. Stąd zaś wynikają z nieubłaganą konsekwencją coraz większe przeskody i stały wzrost nieprawidłowości rozwojowych u dziecka.

Że środowisko w którym żyjemy komplikuje się coraz więcej i że stanowi to znaczne utrudnienie dla rozwoju dziecka — rzecz oczywista. Życie nowoczesne do tego stopnia absorbuje i rozprasza rodziców, że wielki odsetek dzieci tylko na drobnej mierze jest w stanie korzystać z nieocenionego wpływu dobrego środowiska rodzinnego. Często noworodek musi być oddany do wykarmienia w t. zw. „żłobku”, wtedy zwłaszcza, gdy matka zajęta pracą zawodową, musi częściowo lub całkowicie zaniechać karmienia. A cóż dopiero mówić o sierotach, dla których ognisko domowe nie istnieje. które przechodzą stopniowo przez „żłobek”, ochronę, szkołę i warsztat nie zaznawszy nigdy ciepła rodzinnego życia.

Środowisko szkolne, podobnie jak rodzinne, wystawia znów dziecko na uciążliwe próby, których źródłem jest najczęściej przeładowanie programu naukowego.

Wreszcie środowisko zawodowe stwarza rosnące wciąż niebezpieczeństwa. Wczesna specjalizacja i gorączkowy pośpiech stwarzają nieraz okoliczności, utrudniające całkowite ukończenie rozwoju dziecka.

Niemniej groźnie się przedstawia złożoność współczesnego środowiska materialnego. Zwłaszcza w miastach zarówno mieszkanie jak szkoła z ledwością czynią zadość warunkom, koniecznym dla umożliwienia dziecku normalnej ewolucji. Miasto wskutek stałego wzrostu, staje się coraz mniej właściwym środowiskiem bytu, zwłaszcza gdy trudno tam o należyte odżywienie, powietrze i swobodę ruchu.

Kontrola dzieci, żyjących w warunkach tak nieodpowiednich, staje się potrzebą pierwszorzędną i bezwzględną. Od zaspokojenia tej potrzeby zależy zapewnienie normalnego wychowania i wstrzymanie postępu degeneracji.

Jest to zagadnienie tem donioślejsze, że społeczeństwo obarczane jest coraz poważniej obowiązkiem utrzymywania i wychowania niedorozwiniętych. Głosząc obowiązek szkolny, ustawa narzuca jednostce zbiorowej znaczne wydatki, związane z rozciągnięciem dobrodziejstw ustawy na dzieci anormalne.

Wczesne stwierdzenie i uprzedzenie nieprawidłowości stanie się zatem najskuteczniejszym sposobem zmniejszenia tych ciężarów.

Z tego punktu widzenia obowiązkowe nauczanie jest równie skuteczne przy zapobieganiu anomaljom rozwojowym u dziecka, jak obowiązkowe jest ubezpieczenie społeczne przy usuwaniu wad i braków, wynikających z ochrony lub wypadku.

Gminy zresztą są bezpośrednio zainteresowane w zwiększeniu sprawności fizycznej i umysłowej swych obywateli. Całe społeczeństwo musi się składać z obywateli coraz to zdolniejszych i odporniejszych, jeżeli nie chce ulec w walce o byt, w walce, która tak między narodami, jak między jednostkami staje się z biegiem czasu coraz bardziej zaciekłą i zapamiętałą. Wreszcie kontrola systematyczna jest niezbędna dla oznaczenia wartości względnej metod wychowawczych. A można tę wartość badać jedynie, opierając się na kontroli otrzymanych rezultatów. Możemy wyprowadzić wniosek ogólny, że kontrolowanie dziecka w poszczególnych stadiach rozwoju jest nieodzowne dla zrealizowania postulatów wychowawczych.

Jak już zaznaczyliśmy, kontrola obejmuje już dziś pewne kategorie dzieci i ograniczone okresy rozwoju. Niemowlęta, uczniowie i pracownicy

pewnych grup zawodowych mogą być nawet przymusowo poddani badaniu. Lecz niewystarczalność dzisiejszej organizacji jest widoczną i wyniki jej ledwo się dają zauważyć. Usiłowaliśmy dowieść, że kontrola rozwoju dziecka ma się przyczynić do istotnego udoskonalenia jednostki i skutecznej poprawy rasy, musi być więc rozciągnięta na wszystkie dzieci i przedłużona na cały czas rozwoju. Przytem kontrola podobnie jak powszechne nauczanie powinna być obowiązkowa.

W jaki sposób można sobie wyobrazić działanie instytucji przeznaczonej do systematycznego badania rozwoju dziecka? Instytucja taka, którą możnaby nazwać Biurem Pedotechnicznym, winna być utworzona przez gminę, jej działalność musi ograniczyć się do określonej liczby ludności i do oznaczonego terytorjum. Na czele biura powinni stać ludzie znani na terenie gminy ze szczególnego zainteresowania się dziećmi.

W wielkich gminach poszczególne biura pedotechniczne możnaby łączyć w sposób ułatwiający systematyczną kontrolę współrzedną. Biura komunalne powinny się komunikować za pośrednictwem podobnych organizacji prowincjonalnych, te ostatnie zaś mogłyby pozostawać w zależności od specjalnej instytucji powołanej dla kontroli rozwoju dziecka na terenie całego kraju.

Wydatki, do których zmusi gminę, prowincję i państwo systematyczna organizacja biur pedotechnicznych, będą choć w części pokryte przez sumy, płynące już dziś z funduszków publicznych w formie subsydjów na oględziny niemowląt i pracowników, na domy przeciwgruźlicze, domy dla nieletnich i t. p.

Zezwalając na powstanie biur pedotechnicznych, ustawodawca powinien im zapewnić współdziałanie inicjatywy prywatnej dla zdobycia potrzebnych sum. Lecz nie czekając na interwencję prawa, wszystkie instytucje, zajęte walką ze zwyrodnieniem, mogą z dobrym skutkiem złączyć się, celem stworzenia lokalnych biur pedotechnicznych, któreby skoordynowały rozproszone dotychczas zamierzenia i wysiłki wychowawców, a tem samem nadały im większy rozmach i skuteczność. Zresztą założenie biur pedotechnicznych z inicjatywy prywatnej, dałoby te same korzyści, co stworzenie ich z funduszków publicznych.

Kończąc, wyrażamy pogląd, że należało zainteresować ogół tą sprawą, właśnie w chwili, gdy projekty odpowiednich ustaw zostały w Belgji przedstawione prawodawcom do rozważenia, gdyż organizacja metodycznej kontroli rozwoju dziecka stanowi zasadniczy i nieodzowny warunek skuteczności ustaw o ochronie i wychowaniu dzieci.

Dział sprawozdawczy.

Protokół.

45 (IV sesji), w 2-gim terminie, zg. z art. 31 D. o S. M. posiedzenia Rady Miejskiej.

Łódź, dn. 23 listopada 1922 r.

Komplet radnych: 56. Obecnych radnych: 36. Komplet członków Magistrata: 10. Obecnych członków Magistratu: 9.

Posiedzenie otworzył o godz. 7 m. 35 wieczorem przewodniczący Rady Miejskiej, radny A. Remiszewski, w obecności 45 członków Rady, zaprosiwszy do stępu prezydjalnego r.

sekretarzy F. Wójcika, oraz sekretarza Przewydjum p. P. Rundo do prowadzenia protokołu.

Przyjęto do wiadomości:

1. Oświadczenie Przewodniczącego, iż z powodu niedojścia do skutku posiedzenia Rady, wyznaczonego na dz. 2: listopada b. m., posiedzenie dzisiejsze, jako w 2-im terminie, jest prawomocne bez względu na liczbę obecnych.

2. Zawiadomienie radnych: Jaśniewicza, Kotkowskiego, Łętowskiej, usprawiedliwiających swą nieobecność na dzisiejszem posiedzeniu.

Uchwalono:

I. W sprawie upoważnienia Magistratu do zaciągnięcia w Banku Komunalnym w Warszawie pożyczki w kwocie 1 miljarde marek na pokrycie niedoboru administracyjnego gminy miejskiej Łódź na rok 1922:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1295 z dnia 13 listopada 1922 r., postanawia:

Rada Miejska upoważnia Magistrat:

1. do zaciągnięcia w Polskim Banku Komunalnym pożyczki krótkoterminowej do wysokości marek 1.000.000.000.— (jednego miljarda) na pokrycie niedoboru administracyjnego za rok 1922, wyrównanie różnic pomiędzy poborami urzędników miejskich a poborami urzędników państwowych oraz na udzielenie im zwrotnej zaliczki w wysokości jednomiesięcznych poborów na zakup opalu i odzieży.

2. do ustalenia terminu spłaty i szczegółowych warunków tejże,

3. do przeprowadzenia wszystkich potrzebnych czynności prawnych związanych z zaciągnięciem pożyczki.

Rada Miejska zaznacza jednocześnie, że m. Łódź z tytułu pożyczki podporządkowuje się statutowi Polskiego Banku Komunalnego oraz innym przepisom, wydanym lub mogącym być wydanymi w przyszłości przez władze Banku, zgodnie z jego statutem.

II. W sprawie zmiany § 1 Statutu o poborze opłat na rzecz kasy miejskiej m. Łodzi od spirytusu, wszelkiego rodzaju win i wyrobów wódczanych.

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1170 z dnia 17 października 1922 r., postanawia:

1) zwrócić się do Ministerstwa Skarbu z prośbą o nadanie § 1 zatwierdzonego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem № S. M. 3021 z dnia 26 października 1921 r. statutu o poborze opłat na rzecz kasy miejskiej m. Łodzi od

spirytusu, wszelkiego rodzaju win i wyrobów wódczanych następującego brzmienia:

„Osoby, instytucje i przedsiębiorstwa, sprowadzające do miasta Łodzi, względnie produkujące w Łodzi spirytus, wszelkiego rodzaju wyroby wódczane oraz wina, obowiązane są do uiszczenia opłat na rzecz kasy miejskiej w Łodzi w wysokości 30 procent pobieranych przez rząd opłat akcyzowych, t. j. mk. 600.— od 1 litra 100° alkoholu od spirytusu i wyrobów wódczanych i 10 procent opłaty celnej od win, sprowadzonych z zagranicy łącznie z dopłatą do cła (aggio).

Uwaga I. Nie podlegają opłacie wina owocowe, wolne od alkoholu,

Uwaga II. Stopa podatku może być zmieniona przez Magistrat w zależności od zmiany wymiaru akcyzy rządowej, lecz zmiana ta wymaga każdorazowego zatwierdzenia przez władze nadzorczą,

oraz

2) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

III. W sprawie przedłużenia mocy obowiązującej uchwały Rady Miejskiej z dnia 8 marca 1921 r. w przedmiocie wprowadzenia podatku od gazu i elektryczności:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1297 z dnia 13 listopada 1921 r., postanawia:

1) przedłużyć moc obowiązującą uchwały 19 (III sesji) z dnia 8 marca 1921 r. w sprawie wprowadzenia podatku od elektryczności, dostarczanej do celów ruchu, i od gazu, używanego nie do oświetlenia, do końca czerwca 1923 r., względnie do czasu zmiany umowy koncesyjnej, zawartej przez Magistrat m. Łodzi z Tow. Elektrycznego Oświetlenia 1886 r., o ileby umowa ta przed końcem czerwca 1923 r. uległa zmianie,

2) ustalić wysokość stawki podatkowej za elektryczność i gaz, używane do celów ruchu, na 10 procent,

3) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

IV. W sprawie zmiany Statutu o opłatach od ładunków kolejowych na rzecz kasy miejskiej m. Łodzi:

Rada Miejska w związku z wnioskiem Magistratu № 1202 z dnia 24 października 1922 roku, postanawia:

1) unieważnić statut o opłatach od ładunków kolejowych na rzecz Kasy miejskiej m. Łodzi, uchwalony w dn. 8 marca 1921 r.,

2) nadać nowemu Statutowi o opłatach od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi następujące brzmienie:

Statut o opłatach od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi.

§ 1.

Na rzecz m. Łodzi pobiera się opłaty od ładunków kolejowych, przywożonych do Łodzi na stacje Łódź-Fabryczna, Łódź Kaliska, Łódź-miasto, Karolew-Chojny, Widzew oraz na wszystkie inne stacje, mogące powstać w przyszłości, bądź położone w obrębie granic miasta, bądź też oddalone od nich nie dalej, niż 3 klm. Opłaty miejskie od ładunków kolejowych winny być użyte w pierwszym rzędzie na odbudowę i konserwację ulic i dróg, prowadzących do stacji kolejowych.

§ 2.

Opłaty na rzecz m. Łodzi od ładunków, przywożonych na stacje, wymienione w myśl § 1, pobierać będą na tych stacjach — przed ich odebraniem przez adresatów — urzędnicy Oddziału Podatkowego Magistratu m. Łodzi za pokwitowaniem odbioru kwoty podatkowej.

Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych № 153 z dnia 27. X. 1922 r., wydanym w porozumieniu z Ministerstwem Kolei Żelaznych, będą funkcjonariuszom Oddziału Podatkowego, zajętem realizowaniem opłat od przywożonych transportów kolejowych, udzielać wszelkich potrzebnych informacji właściwe organa kolejowe.

§ 3.

Opłata od ładunków kolejowych na rzecz kasy miejskiej wynosi:

- a) od przesyłek pospiesznych mk. 300.— za 100 kg. wagi,
- b) od przesyłek zwyczajnych mk. 150.— za 100 kg. wagi,
- c) za konie i bydło rosłe mk. 750.— od sztuki,
- d) za wszelkie zwierzęta mk. 200.— od sztuki.

Najniższa kwota opłaty miejskiej wynosi mk. 60.—

§ 4.

Od opłaty na rzecz kasy miejskiej są wyłączone ładunki z miasta wywożone, ładunki, przewożone przez stacje „transito“, ładunki, należące do władz państwowych, stanowiące własność kolei, wszelkie przesyłki bagażowe oraz te ładunki miejskie i instytucyj dobroczynnych, które uzyskają specjalne zwolnienie Magistratu m. Łodzi

§ 5.

Przepisy wykonawcze o poborze opłat od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi wyda Magistrat w porozumieniu z władzami kolejowymi.

§ 6.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i po należytem ogłoszeniu i obowiązuje do końca 1923 roku.

V. W sprawie ustalenia opłat za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach miejskich i obcych:

Rada Miejska, przychyłając się do wniosku Magistratu № 1273 z dnia 10 listopada 1922 r., postanawia:

1) ustalić, poczynając od dnia 1 listopada 1922 r., następujące opłaty za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach prywatnych:

a) za leczenie chorego chi-	mk.	dziennie
rurgicznego	.	3.700.—
b) za leczenie chorego		
wewnętrznego	.	3.400.—

c) za leczenie dziecka w szpitalu „Anny-Marji“ na oddz. wewnętrznych . 2.500.—
na oddz. chirurgicznych 3.000.—

d) za leczenie umysłowo chorych w szpitalu „Kochanówka“ . . . 3.000.—

e) za leczenie położnic w przytułkach położn. . . 3.200.—

f) za leczenie epileptyków w szpitalu ewangelickim 500.—

2) ustalić, poczynając od dnia 1 listopada 1922 r., następujące opłaty za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach miejskich:

a) za chorego wewnątrz-^{mk.} dziennie
nego . . . 4.500.—

b) za chorego chirurgicz-
nego . . . 5.000.—

3) ustalić, poczynając od dnia 1 listopada 1922 r., następujące opłaty:

a) za leczenie i utrzymanie stałych mieszkańców m. Łodzi, leczących się w szpitalach miejskich na własny rachunek:

1) za chorego wewnątrz-^{mk.}
nego na ogólnej sali . . . 4.500.—

2) za chorego chirurgicz-
nego na ogólnej sali . . . 5.000.—

3) w II klasie (pokój 2-
osobowy) . . . 6.000.—

4) w II kl. (p. 1-osobowy) 8.000.—

5) za utrzymanie własnej pielęgniarki na rachunek pacjenta . . . 6.000.—

b) za leczenie i utrzymanie niestających mieszkańców m. Łodzi, leczących się w szpitalach miejskich na własny rachunek, oraz chorych, kierowanych do szpitali miejskich przez Kasę Chorych m. Łodzi:

1) za chorego wewnętrznego ^{mk.}
4.500.— dziennie,

2) za chorego chirurgicznego ^{mk.}
5.000.— dziennie,

4) ściągając z gmin zamiejscowych na pokrycie kosztów rewindykacyjnych, jako też tytułem częściowego zwrotu wydatków ponoszonych przez miasto na szpitalnictwo wogóle, po ^{mk.} 40.— za każdego chorego dzień,

5) w związku z podwyższeniem stawek udzielić Magistratowi kredyt

dotatkowy na pokrycie przewidywanych przekroczeń budżetowych w roku administracyjnym 1922:

wydatków ^{mk.}

1) w dz. VI tyt. IV poz. 1 1.040.000.—

2) " " " " " " 2 1.200.000.—

3) " " " " " " 3 3.000.000.—

4) " " " " " " 4 3.000.000.—

5) " " " " " " 6 1.680.000.—

wpływów ^{mk.}

6) " " " " " " 1 3.000.000.—

7) " " " " " " 2 5.000.000.—

6) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VI. W sprawie ustalenia opłat za przewóz chorych:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1274 z dnia 10 listopada 1922 r., postanawia:

1) pobierać, poczynając od dnia 1 listopada 1922 r., na częściowe pokrycie wydatków, ponoszonych przez Magistrat na przewóz chorych do szpitali, lecznic i mieszkań prywatnych od rodzin chorych, leczących się na rachunek własny, względnie na rachunek zakładów przemysłowych, następujące opłaty:

a) za przewóz chorego z ^{mk.}
domu do szpitala w w dzień
śródmieściu . . . 6.000.—

za przewóz chorego z
domu do szpitala w w nocy
śródmieściu . . . 12.000.—

b) za przewóz chorego z
domu do szpitala za w dzień
miejskiego . . . 8.000.—

za przewóz chorego z
domu do szpitala za w nocy
miejskiego . . . 16.000.—

c) za przewóz chorego ze
szpitala w śródmieściu
do domu

1 osoba 4.000.—

2 osoby — każda . . . 2.000.—

3 osoby — każda . . . 1.500.—

d) za przewóz chorego ze
szpitala zamiejskiego do
domu

1 osoba 5.000.—

2 osoby — każda . . . 2.500.—

3 osoby — każda . . . 2.000.—

- e) za przewóz chorego z kol. Kaliskiej do mie- w dzień szkania 8.000.—
za przewóz chorego z kol. Kaliskiej do mie- w nocy szkania 16.000.—
- f) za przewóz chorego z kolei wiedeńskiej do w dzień mieszkania 6.000.—
za przewóz chorego z kol. wiedeńskiej do mie- w nocy szkania 12.000.—

2) upoważnić Wydział Zdrowotności Publicznej do zmniejszania w wyjątkowych wypadkach opłat maksymalnych,

3) przyznać Kasie Chorych m. Łodzi 30 procent ustępstwa od powyższych cen,

4) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VII. W sprawie ustalenia opłat w miejskich zakładach kąpielowych:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1275 z dnia 10 listopada 1922 r., postanawia:

1) pobierać, poczynając od dnia 10 listopada 1922 r., następujące opłaty w miejskich zakładach kąpielowych:

	marek
a) za wannę I klasy	600.—,
b) „ „ II „	450.—,
c) „ bilet ulgowy do wanny I klasy dla urzędników	450.—,
d) za łaźnię	150.—,
e) „ ręcznik	90.—,
f) „ prześcieradło	150.—,

2) w związku z powyższem podwyższyć w budżecie Zarządu miasta Łodzi na rok administracyjny 1922 pozycję I tytułu II działu VI wpływów o marek 500.000.—,

3) wezwać Magistrat do wykonania postanowienia, zawartego w punkcie 1 niniejszej uchwały.

VIII. W sprawie zmiany § 2 Przepisów normujących pobór opłat na rzecz kasy miejskiej m. Łodzi, za szyldy i reklamy, umieszczane na frontach domów lub na dachach:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1243 z dnia 31 października 1922 r., postanawia:

1) nadać § 2 „Przepisów normujących pobór opłat na rzecz kasy miejskiej m. Łodzi, za szyldy i reklamy, umieszczane na frontach domów lub na dachach” następujące brzmienie:

„Pojedyncze szyldy, których powierzchnia jest większa, niż 0.15 m², podlegają opłacie na rok 1923 po 50 mk. za każdy dcm.² czyli po mk. 5.000.— za metr² w stosunku rocznym. Część roku liczy się za cały rok”,

2) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

IX. W sprawie upoważnienia Magistratu do przystąpienia do Spółki Akcyjnej budowy i eksploatacji kolei elektrycznej Łódź-Rokiciny-Tomaszów w charakterze członka założyciela z kapitałem mk. 50.000.000.—:

Ponieważ na wschód od miasta niema zupełnie kolejek dojazdowych, które są najlepszym środkiem komunikacji podmiejskiej, co utrudnia rozwój miasta w tym kierunku, oraz nie pozwala mieszkańcom Łodzi korzystać z istniejących tam domów mieszkalnych i tym sposobem potęguje dotkliwy brak mieszkań w mieście, jak również ze względu na to, że budowa kolejki Łódź-Rokiciny-Tomaszów ma służyć jako wstęp do urzeczywistnienia projektu przeprowadzenia wodociągów dla Łodzi, — Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1276 z dnia 10 listopada 1922 r., postanawia:

1) upoważnić Magistrat do przystąpienia do Spółki Akcyjnej dla budowy i eksploatacji kolei elektrycznej Łódź-Rokiciny-Tomaszów w charakterze członka założyciela z kapitałem 50 milionów marek polskich i do rozpoczęcia budowy kolei, po uzyskaniu z Ministerstwa Kolei Żelaznych odpowiedniej koncesji,

2) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

X. W sprawie rozszerzenia strefy budowy domów drewnianych:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1173 z dnia 17 października 1922 r., postanawia, co następuje:

Budowa domów drewnianych mieszkalnych i gospodarczych, z nimi związanych (jak komórki, stajnie, szopy i ustępy), dozwolona jest — za zachowaniem obowiązujących przepisów budowlanych — w całym mieście, z tem jednak zastrzeżeniem, że w wydzielonym centrum miasta budynki te muszą być oddalone od linii regulacyjnej danej ulicy o 30 metrów i że budowa ich musi być wykończona najdalej w ciągu roku, licząc od dnia uzyskania zezwolenia.

Za centrum miasta uważa się dzielnicę, położoną między ulicami (po obydwu stronach) Konstanyńowską; Pomorską, Targową, placem gen. Dąbrowskiego, Nowo-Targową, Fabryczną, Kilińskiego, Napiórkowskiego, Czerwoną, Wólczańską, ks. Skorupki i Gdańską.

XI. W sprawie regulacji ulic Dzielnej, Wólczańskiej i Kilińskiego:

A. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1227 z dnia 27 października 1922 r., zatwierdza projekt regulacji ulic Dzielnej, Wólczańskiej i Kilińskiego, opracowany przez Oddz. Zabudowy Miasta zgodnie z pismem Wydziału Budownictwa № 5885/22 V z dnia 8 sierpnia 1922 r., załączonym do akt,

B. Rada Miejska wzywa Magistrat, aby zwrócił się do miarodajnych czynników z wnioskiem, aby w przyszłości przy ewentualnej przebudowie domów i odstąpieniu miastu części posesyj na cele regulacyjne, właściciele posesyj przy ul. Dzielnej, w miejscach, gdzie działki są niedostatecznie głębokie, zwłaszcza przy ul. Piotrkowskiej, mieli prawo zabudowania działek do głębokości odpowiadającej części posesji, odstąpionej miastu względnie do 100 procent niezabudowanej powierzchni.

XII. W sprawie regulacji dzielnicy, położonej między ul.: Dziel-

ną, Tramwajową i Składową, oraz torami Polskich Kolei Państwowych:

Wobec tego, że Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych przy Województwie Łódzkim nie zatwierdziła uchwały R. Miejskiej № A. III z dnia 29 września 1921 r., Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1242 z dnia 31 października 1922 r., postanawia:

1) zaakceptować opracowany przez Oddział Zabudowy miasta nowy projekt regulacji dzielnicy, położonej między ulicami Dzielną, Tramwajową i Składową oraz torami Polskich Kolei Państwowych,

2) poczynić starania wykupu wszelkich gruntów prywatnych, leżących w tejże dzielnicy miasta, za sumę rubli złotych 309,778.85 (wg. szacunku Łódzkiego Towarzystwa Kredytowego),

3) zwrócić się do Ministerstwa Robót Publicznych z prośbą o przyznanie Magistratowi m. Łodzi niezbędnych na ten cel kredytów, oraz

4) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

XIII. W sprawie wniosków rr. Helmana, Hilszera, Praszkiern, Holenderskiego i Lichtensteina o przyznanie subsydjów poszczególnym instytucjom społecznym:

A. Rada Miejska, przyjmując do wiadomości wniosek Magistratu № 1171 z dnia 17 października 1922 r., postanawia:

1) przyznać subsydjum z fundusów miejskich na r/adm. 1922:

a) Kursom Wieczorowym przy Stowarzyszeniu Handlowców Polskich w kwocie mk. 1.000.000.—,

b) Towarzystwu „Linax Hacedek“ w kwocie mk. 500.000.—,

2) rozpatrzenie wniosków rr. Holenderskiego i Lichtensteina o przyznanie subsydjum Ochronkom: Im. I. Szurka, przy ul. Sienkiewicza № 22 i przy ul. Łagiewnickiej № 25 odrzucić do czasu zadecydowania tej sprawy przez Wydział Oświaty i Kultury,

3) utworzyć w związku z punktem 1 w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1922:

a) poz. 54 tyt. V dz. I wydatków „Kursy Wieczorowe Stowarzyszenia Handl. Polskich” mk. 1.000.000.—,

b) poz. 55 tyt. V dz. I wydatków „Towarzystwo Linas Hacedek” mk. 500.000.—,

4) wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

XIV. W sprawie przyznania subsydjów z funduszków miejskich na rok administracyjny 1922 w kwocie mk. 300.000.— szkole powszechnej dla dzieci marjawickich:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 1229 z dnia 27 października 1922 r., postanawia:

1) przyznać Zarządowi Parafji Marjawickiej w drodze wyjątku subsydjum z funduszków miejskich na rok administracyjny 1922 w kwocie mk. 300.000.— na częściowe pokrycie wydatków, związanych z prowadzeniem szkoły powszechnej dla dzieci marjawickich przy ul. Franciszkańskiej № 27,

2) utworzyć w związku z tem w budżecie Zarządu m. Łodzi na r./adm. 1922 nową pozycję 56 tyt. V dz. I wydatków „Szkoła powszechna dla dzieci marjawickich przy ul. Franciszkańskiej № 27” — mk. 300.000.—

3) wezwać Magistrat do wykonania postanowienia, zawartego w punkcie 1 niniejszej uchwały.

Z powodu wyczerpania porządku dziennego przewodniczący o godzinie 9 min. 30 wieczorem ogłasza posiedzenie za zamkniętą.

Przewodniczący

(—) A. Remiszewski.

Prowadzący protokół (—) P. Rundo.

Obwieszczenia i Okólniki.

Okólnik № 34.

W wykonaniu uchwały Magistratu m. Łodzi № 1272 z dnia 10 listopada 1922 roku niniejszym zawiadamiam się, że wysokość mnożnika na m. listopad oraz narazie na m. grudzień

1922 roku podwyższona została o dalsze 16,17 procent, t. j. z 4406 do 5188 punktów.

Wobec tego

I. wszyscy pracownicy miejscy winni otrzymywać, poczynając od dnia 1 listopada 1922 roku, wynagrodzenie według niżej podanych stawek.

a) urzędnicy etatowi i nietatowi:

XII kategorii po mk.	93,884.—	mies.
XI " " "	105,190.—	"
X " " "	118,000.—	"
IX " " "	129,462.—	"
VIII " " "	141,389.—	"
VII " " "	154,302.—	"
VI " " "	164,514.—	"
V " " "	176,595.—	"
IV " " "	186,912.—	"
III " " "	204,332.—	"
II " " "	223,049.—	"
I " " "	245,398.—	"

b) oficjaliści:

I kategorii po mk.	93,885.—	mies.
II " " "	105,190.—	"
III " " "	118,000.—	"
IV " " "	129,462.—	"
V " " "	141,339.—	"

c) robotnicy nie-

wykwalifikowani	3,755.—	dzien.
rzemieślnicy III kat.	5,164.—	"
praktykanci biurów	3,004.—	"
starsi gońcy	2,253.—	"
gońcy	1,502.—	"
sprzątaczkki	3,755.—	"
ewent.	2,740.—	"

II. a) wynagrodzenie dzienne ewentualnie miesięczne pracowników instytucji Wydziału Opieki Społecznej i Wydziału Zdrowotności Publicznej, otrzymujących całkowite utrzymanie, winno być podwyższone z dniem 1 listopada 1922 roku o 12,13 procent (— 75% od 16,17%), biorąc za podstawę pobory z m. października 1922 roku;

b) wynagrodzenie dzienne ewentualnie miesięczne wszystkich innych pracowników nie dających się podzielić pod wyżej wymienione kategorie, winno być podwyższone z dniem 1 listopada 1922 r. o 16,17%,

biorąc za podstawę pobory z m. października 1922 roku;

III. dodatki rodzinne należy asygnować w m. listopadzie 1922 roku wszystkim pracownikom miejskim w wysokości: mk. 20,752.— na małą rodzinę (1 dziecko, żona, 2 dzieci, żona i 1 dziecko), mk. 36,316.— na średnią rodzinę (3 dzieci, 2 dzieci i żona, 4 dzieci, 3 dzieci i żona) i mk. 51,880.— na dużą rodzinę (5 dzieci, żona i 4 dzieci, 6 dzieci, żona i 5 dzieci);

IV. dodatki funkcyjne wynosić będą w m. listopadzie 1922 roku dla urzędników miejskich I kategorii mk. 166,016.— II kategorii — mk. 124,612.— III kategorii — mk. 62,256.—, IV i V kategorii — mk. 41,504.—, VI i VII kategorii — mk. 31,128.—;

V. wysokość dodatków za wysługę lat oraz dodatków za studia wyższe za m. listopad 1922 roku określa oddzielna tabela.

W m. grudniu 1922 roku winni wszyscy pracownicy miejscy otrzymać pobory według nowych wyżej podanych — stawek, różnicę zaś za m. listopad 1922 roku — otrzymać w czasie do dnia 15 grudnia 1922 roku włącznie.

Wszelkich bliższych wyjaśnień udzieli na żądanie Oddział do spraw personalnych Wydziału Prezydjalnego. Łódź, dnia 17 listopada 1922 r.

Prezydent
(—) w/z. Badzian.

Dyrektor
Zarządu Głównego
(—) Pilcer.

Okólnik № 35.

I. Począwszy od dnia 1 stycznia 1923 roku, prenumeratą pism fachowych i codziennych oraz wszelkiego rodzaju dzienników urzędowych zajmować się będzie wyłącznie oddział do spraw ogólnych Wydziału Prezydjalnego.

Wobec tego poleca się nadesłanie najpóźniej do dnia 1 grudnia 1922 roku wykazu dzienników urzędowych oraz pism fachowych i codziennych, które Wydział zamierza prenumerować w roku kalendarzowym 1923.

2. Zarazem poleca się podanie Wydziałowi Prezydjalnemu najpóźniej do dnia 1 grudnia 1922 roku wysokości żądanych zaliczek na drobne i bieżące wydatki w roku administracyjnym 1923. Po otrzymaniu nowych zaliczek kwoty, pobrane w roku administracyjnym 1922, winny być niezwłocznie wpłacone do Głównej Kasy Miejskiej.

Odpowiedzi na powyższe 2 punkty należy udzielić oddzielnie. Łódź, dnia 15 listopada 1922 r.

Prezydent
(—) w/z. Badzian.

Dyrektor
Zarządu Głównego
(—) Pilcer.

Okólnik № 36.

W wykonaniu uchwały Magistratu № 1255 z dnia 31 października 1922 roku postanawia się w związku z okólnikiem № 18 z dnia 27 czerwca 1922 roku państwowy podatek od dochodu za rok 1922 obliczać pracownikom Zarządu Miejskiego, poczynając od dnia 1 października 1922 roku, od sumy, jaka wypadnie z pomnożenia całkowitych poborów z wszelkimi dodatkami danego pracownika za m. wrzesień 1922 roku przez 12 i po dodaniu do tak otrzymanego iloczynu różnicy poborów, otrzymanych w danym miesiącu i miesiącu wrześniu, t. j., stosować następujący wzór:

$$\frac{(X \cdot 12 + (Y - X)) \cdot Z}{12}$$

gdzie X = całkowitym poborom danego pracownika z m. września, Y = poborom danego pracownika z danego miesiąca, zaś Z = stopa procentowa.

Przykład: Urzędnik VI kategorii, żonaty, z 2 dzieci, któremu zaliczono do wysługi 18 lat, otrzymał pensji w miesiącu październiku b. r. na zasadzie okólnika № 30 z dnia 20 paź-

dzienika 1922 roku mk. 141,800.—
 † 31,252.— † 63,810.— = 236.872.—
 Mk. Pobory jego w m. wrześniu wy-
 nosiły na zasadzie okólnika № 29 z
 dnia 30 września 1922 roku marek
 122,232.— † 26,908.— † 55,002.— =
 mk. 204.142.—, różnica zatem mię-
 dzy poborami z m. października a
 poborami z m. września wynosi mk.
 32,730.—. Podatek od dochodu za
 m. październik wyniesie przeto mk.
 ((204,142 . 12) † 32 730 . Z = 2.482,443 . Z

12

12

Wobec tego, że wysokość rocznego
 uposażenia wynosi mk. 2,482,434.—,
 stopa podatkowa, czyli „Z”, w myśl
 tabeli umieszczonej w okólniku №
 18 z dnia 27 czerwca 1922 roku, wy-
 niesie 1,7 proc., 1,7 proc. od sumy
 mk. 2,482,434.— wynosik marek
 42,201.88 fen. w stosunku rocznym,
 czyli mk. 3,516.78 fen. w stosunku
 miesięcznym.

Nadpłacone przez poszczególnych
 pracowników miejskich tytułem po-
 datku od dochodu za miesiące paź-
 dziernik i listopad kwoty należy
 wziąć pod uwagę przy obliczaniu
 podatku dochodowego za miesiąc
 grudzień.

Wszelkich bliższych informacji
 udzieli Oddział do spraw personal-
 nych Wydziału Prezydjalnego.
 Łódź, dnia 17 listopada 1922 r.

Prezydent

(—) w/z. Badzian.

Dyrektor

Zarządu Głównego

(—) Pilcer.

Okólnik № 37.

W wykonaniu uchwały Magistratu
 № 1251 z dnia 31 października 1922
 roku zawiadamia się, że, poczynając
 od dnia 1 listopada 1922 roku, każ-
 demu z członków Magistratu i Rady
 Miejskiej ewentualnie z pracowników
 miejskich, delegowanych w sprawach
 służbowych poza granice m. Łodzi,
 wypłaca się tytułem zwrotu kosztów
 utrzymania diety w wysokości:

dla członków Magistratu
 i Rady Miejskiej oraz u-
 rzędników miejskich I, II, ^{mk. dziennie}
 III i IV kategorii 12,500.—
 dla urzędników miejskich
 V, VI, VII, VIII i IX kateg. 8,000.—
 dla urzędników miejskich
 X, XI, XII kategorii oraz
 oficjalistów w miejskich
 wszystkich 5 kategoriach . . . 6,000.—
 dla robotników i wszyst-
 kich funkcjonariuszy miej-
 skich 4,000.—

Wszelkie inne postanowienia, do-
 tyczące rozjazdów służbowych a
 zawarte w okólniku № 22 z dnia 21
 sierpnia 1922 roku, utrzymują nadal
 swą moc.

Łódź, dnia 15 listopada 1922 r.

Prezydent

(—) w/z. Badzian.

Dyrektor

Zarządu Głównego

(—) Pilcer.

Konferencja w wydziale statystycznym.

W dniu 23 ub. mies. w wydzia-
 le statystycznym magistrata odbyła
 się konferencja w sprawie statystyki
 pożarów. Udział w tej konferencji
 wzięli: komendant straży ogniowej
 dr. Grohman, dyr. oddziału łódzkie-
 go polskiej dyrekcji ubezpieczeń inż.
 Stefan Ślabowski, członkowie dele-
 gacji statystycznej, Mieczysław Hertz
 i p. Skalski, oraz kierownik wydzia-
 lu statystycznego, Edward Rosset.

Właściwe obrady poprzedził refe-
 rat p. Rosseta o ilościowej i jako-
 ściowej stronie pożarów w Łodzi.
 Referent wskazał, że klęska ognio-
 wa daje się Łodzi z roku na rok
 silniej we znaki. Świadczą o tem
 liczby: w roku 1918 zarejestrowano
 w Łodzi 110 pożarów, w roku 1919
 — 195 pożarów, w roku 1920— 239
 i w roku 1921 — 310; liczba poża-
 rów, zarejestrowanych w roku b.,
 już dziś przekracza liczbę z roku
 ub. Wzmaga się również i inten-
 sywność pożarów.

Ugaszenie jednego pożaru trwało przeciętnie w roku 1919 52 minuty, w roku 1920 59 minut, a w r. 1921 -- 67 minut.

Klasyfikacja pożarów według rodzaju ujawnia dominowanie pożarów dachowych. Zjawisko to tłumaczy fakt, że stan dachów budowli naszych jest fatalny. Większość budowli łódzkich pokryta jest papą, materiałem z punktu widzenia ogniotrwałości niedoskonałym. Nieremontowanie dachów od szeregu lat zmniejsza przytem astawicznie ich odporność ogniową. Przyczyną pożarów bywa najczęściej nieostrożność. Ale co raz liczniejszymi stają się pożary z powodu wadliwej konstrukcji kominów. W abiegłym roku 40 proc. wszystkich pożarów, których przyczynę ustalono, pochodziło z wadliwej konstrukcji kominów.— Kominy nasze, podobnie jak dachy, znajdują się w bardzo złym stanie i nie należy spodziewać się poprawy stosunków w zakresie pożarnictwa, jeśli nie zostaną przedsięwzięte energiczne środki w celu doprowadzenia dachów i kominów do należytego stanu.

Analiza statystyczna ma charakter, jak słusznie twierdzi p. Hertz, dagnostyczny i może dać niezmiernie cenne wyniki, jeśli ma do dyspozycji materiały zupełne. Tymczasem karty pożarowe, któremi się posługaję, pełne są luk i braków. Wystarczy stwierdzić, że w czterolecia 1918 — 1921 rozróżnienie rodzaju pożarów zachodzi tylko w 50 wypadkach na 100 i że 49,4 proc. ogólnej liczby pożarów stanowią pożary z „przyczyny nieznanej“. Cały szereg momentów zasadniczej wagi wogóle nie zostaje uwzględniony w karcie pożarowej. Rejestracja pożarów wymaga zatem gruntownej reformy.

Z kolei przystąpiono do omówienia projektu reorganizacji statystyki pożarów. Biorąc za podstawę wzory zagraniczne i opierając się na fachowych wyjaśnieniach dra Grohmana i inż. Ślabowskiego u-

stalono punkty, które mają być świeżo wprowadzone do karty pożarowej.

Między innymi postanowiono badać charakter nieruchomości, dotkniętych pożarem, przeznaczenie lokalu, stan pogody w chwili powstania pożaru, rozprzestrzenienie się ognia, rodzaj pokrycia budowli, oraz szkody, spowodowane przez pożar.

Opracowanie karty ogniowej według ustalonych na konferencji zasad przekazane wydziałowi statystycznemu.

Towarzystwo aprowizacji miast polskich.

Odbyło się doroczne ogólne zebranie towarzystwa aprowizacji miast Polski i ziem wschodnich, instytucji, powołanej przez miasta nasze w celach uzdrowienia stosunków aprowizacyjnych i zapewnienia ludności miejskiej zaopatrywania w artykuły pierwszej potrzeby.

Sprawozdanie z działalności przedstawił dyrektor towarzystwa Rudolf Jabłoński, zaznaczając, iż instytucja, mając przed sobą jako zadanie stworzenie wielkiej hurtowni, któraby mogła zaspokajać zapotrzebowania handlowe miast, spełniło to zadanie w granicach, na jakie pozwoliły warunki finansowe. Mimo minimalnego kapitału obrotowego, jakiego dostarczyły miasta, należące do towarzystwa, nie pozostawiono miast na pastwę spekulacji w najcięższych chwilach przez zakup w Wielkopolsce, a następnie w Ameryce i Anglii artykułów pierwszej potrzeby, oraz przez ich odpowiedni rozdział. Przystosowując w dalszym ciągu swą działalność do normujących się warunków życia ekonomicznego w kraju, towarzystwo aprowizacji miast rozszerza swą działalność, zaopatrując, jako wielka hurtownia, nie tylko miasta jako takie, ale również kooperatywy

i zrzeszenia konsumentów i tworząc nowe swe oddziały w tych wielkich ośrodkach, w których miasta likwidują swoje wydziały aprowizacyjne. Poza tem towarzystwo jest centralą zakupów dla różnych przedsiębiorstw handlowych różnych miast, fabryk, kopalń i t. d. Wydatną pomocą miastom towarzystwo okazało w akcji zaopatrzenia miast w mąkę oraz cukier przez uzyskanie u rządu miliardowego kredytu na zakup zboża, oraz kontyngensu cukru dla miast. Dokonano tego wszystkiego przy kapitale około 3 milionów, robiąc miliardowe obroty i wykazując zysk na dalszy rozwój instytucji.

Po dalszej dyskusji przyjęto sprawozdanie, zaakceptowano bilans i podział zysków, przekazując na cele społeczne 1,200,000 m.

W wyniku uzupełniających wyborów do komisji rewizyjnej wybrano ławnika Stefana Zielińskiego.

Zaznaczyć należy, iż towarzystwo aprowizacji miast w celu rozszerzenia swej działalności przekształca się na towarzystwo akcyjne i że najbliższe zebranie ogólne będzie już zebraniem akcjonariuszów towarzystwa.

Kronika miejska.

— **Schronisko dla repartantów.** Wydział opieki społecznej otrzymał zezwolenie na uruchomienie schroniska dla repartantów w lokalach przy ul. Aleksandrowskiej 47 i Sienkiewicza 22.

— **25 letni jubileusz dyr. Nelkenbauma.** Dyrektor gazowni p. Nelkenbaum obchodził jubileusz 25-letniej pracy w gazowni. W związku z tem magistrat postanowił, aby te 25 lat pracy w gazowni zaliczone zostały do emerytury i liczyły się tak, jak praca w zarządzie miejskim.

— **Z wydz. handlowego.** Wydział handlowy przy magistracie otrzymał

większe transporty ryżu. Ryż ten sprzedawany jest detalicznie w sklepach miejskich, oraz hurtownie w składzie przy ulicy Pomorskiej 18, po mk. 1200 mk. za 1 kg.

Węgiel sprzedawany jest przez wydział handlowy w cenie 7500 mkp. za korzec.

Z życia miast polskich.

100 milj. na inwestje miejskie.

Magistrat m. Warszawy otrzymał 100 milionów mk. na inwestycje celem zatrudnienia bezrobotnych.

Za pieniądze te przeprowadzona będzie na Pradze ulica Ziemiowita.

Pobór podatku od lokali w Krakowie.

Z dniem 1 października r. b. został wprowadzony podatek od lokali w wysokości 25% faktycznego zeznanego komornego, względnie wartości czynszowej, a to w miejsce dotychczasowego podatku gminno czynszowego, którego pobór za IV kwartał 1922 r. ustał z dniem powyższym.

Równocześnie Magistrat m. Krakowa zarządził doręczenie nakazów płatniczych na podatek od lokali za IV kwartał 1922 do rąk właścicieli realności lub ich zastępców, oraz wzywa tychże, aby przypisany w rzeczonych nakazach płatniczych poszczególnym lokatorom podatek od lokali ściągnęli wraz z czynszem i wnieśli do głównej Kasy miejskiej w ciągu miesiąca grudnia 1922, pod rygorem zapłaty odsetek zwłoki za każdy miesiąc, a w razie odmowy zapłaty lub zwłoki w zapłacie tego podatku przez lokatorów donieśli o tem pisemnie Magistratowi w tymże terminie celem egzekucyjnego ściągnięcia podatku od lokatorów.

W razie zaniedbania tego obowiązku przez właścicieli realności będzie ściągnięty podatek od niego samego w myśl art. 24 powołanej wyżej ustawy.

Lokatorzy są obowiązani przypisani i im przez właścicieli realności lub ich zastępców podany do wiadomości podatek od lokali za IV

kwartał 1922 r. uścić do ich rąk do dnia 14 grudnia 1922 r. a to pod rygorem opłacania odsetek zwłoki w wysokości 2% miesięcznie.

Treść numeru 50-go:

Organizacja kontroli rozwoju dziecka.

Dział Sprawozdawczy.

Protokół 45 posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 23 listopada 1922 roku.

Obwieszczenia i okólniki:

Okólnik № 34 w sprawie wysokości mnożnika na m. listopad oraz narazie na miesiąc grudzień 1922 roku.— Okólnik № 35 w sprawie zajmowania się oddziału do spraw ogólnych Wydziału Prezydyjalnego prenumeratą pism fachowych i codziennych oraz wszelkiego rodzaju dzienników urzędowych.— Okólnik № 36 w sprawie obliczania pracownikom Zarządu Miejskiego podatku państwowego od dochodu za rok 1922.— Okólnik № 37 w sprawie wypłacenia tytułem zwrotu kosztów utrzymania diety członkom Magistratu i Rady Miejskiej ewentualnie pracownikom miejskim, delegowanym w sprawach służbowych poza granice m. Łodzi.

Konferencja w Wydziale Statystycznym.

Towarzystwo aprowizacji miast polskich.—

Kronika miejska.— Z życia miast polskich.—

Licytacje przymusowe.

Dnia 6 grudnia 1922 r. od godz. 9-ej rano odbędą się licytacje przy ul.: Milsza 43, szafa, Podleśna 4, kanapa, Drewnowska 101, stół, Dzielna 23, krzesło, Dzielna 30, kredens, Zielona 8, fortepian, Dzielna 44, zegar i otomana, Cegielniana 85, kapa, Pomorska 23, szafy, otomana i kapy, Cegielniana 53, kasa ogniotrwała, Aleksandryjska 12, kapa, Kilińskiego 21, krzesła, Kilińskiego 21, krzesło, Franciszkańska 9, kapa, Franciszkańska 10, kapa, Franciszkańska 13, kapa, Drewnowska 23, zegar, Leszno 50, krzesła, Piotrkowska 58, szafa, Piotrkowska 69, kredens, Piramowicza 14, kredens, Podręczna 6, pończochy, Nowomiejska 18, stoły, Cegielniana 18, samochód, Napiórkowskiego 45, kapa, Cegielniana 18, samochód, Traugotta 5, biarko.

Dnia 7 grudnia 1922 r. od godz. 9-ej rano odbędą się licytacje przy ul. N. Cegielniana 39, obras, Płocka 26, szafy i t. d. Nawrot 7, szafa, Nawrot 13, zegar, Przejazd 77, obras, Przejazd 41, kapa, Zagajnikowa 79, kapa, Gdańska 31a, lastro, Al. Kościuszki 10, waga, Zachodnia 70, waga, Piotrkowska 56, sztuka towaru, Piotrkowska 123, maszyna do pisania, Piotrkowska 121 otomana, Piotrkowska 88, maszyna do pisania, Przejazd 19 kanapa, Składowa 23, 4 taz. pończoch, Traugotta 4, lastro, Wileza 12, lastro, Targowa 84, lastro, Sienkiewicza 165, kredens, Wólczańska 255, komoda i zegar Pasta 9, maszyna do szycia, Dwirska 39, lastro, Rozwadowska 13, komoda, Ewangelicka 7, krzesło, Piotrkowska 292, dywan, Piotrkowska 96, szafa żelazna, Piotrkowska 109, maszyna, Częstochowska 29, maszyna do szycia.

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.

Oddręko w tłoczni B-ci Holerman w Łodzi ul. Zawadzka № 7.